

Моја сећања на Земунску гимназију:

Услед ратних догађаја у Босни и Херцеговини у Земунску гимназију сам 1992 године дошла сасвим случајно. Међутим та школа и првенствено њени професори су одредили моје животно занимање. Од малена сам имала склоност ка природним предметима, на првом месту према математици. У Основној школи сам ишла на такмицења из математике, била доста успешна и била сигурна да ћу математику и студирати. Захваљујући професору Љубомиру Јовановићу, моје интересовање у гимназији се променило и физика постала омиљени предмет. Професор Јовановић је у пензији али био је легенда Земунске гимназије. Тако да су моја сећања на те дане а и сећања мојих другара била највише везана за професора Љубу и његове часове.

Након гимназије Владимир Здравковић и ја, из наше генерације, смо уписали физику, смер Теоријска и експериментална физика. Студирала сам оно што волим а исто тако није било лако. Било је пуно одрицања и непроспаваних ноћи...

Након факултета Владимир је отишао у иностранство и тамо докторирао а ја сам дошла на Институт за физику у Лабораторију за физику атомских сударних процеса. Овде сам завршила докторске студије и радим као научни сарадник на пројекту Министарства за образовање и науку. Докторска теза је из области електрон - биомолекулских судара у средњој области енергија.

Радим оно што волим али није било лако до овде стићи. Оно што је сасвим сигурно је да не бих овде данас била да није било професора Јовановића и Земунске гимназије као и мог ментора Александра Милосављевића и руководиоца пројекта др Братислава Маринковића.

др Јелена Маљковић